

Ив. Дългиятъ. Па не е грѣхота да се попита . . . Казватъ, че тя имала да взима отъ дъртака 60,000 франка наследство!

Ботевъ (гнѣвно). Свивай си устата, Дългий! Ако взема Венета, не ще я взема за паритѣ ѝ. Азъ обичамъ Венета за доброто ѝ сърдце, за милостъта ѝ къмъ васъ, къмъ народното дѣло . . . И не искамъ нито грошъ отъ вуйчо ѝ. Хомотъ да влача не ми е по природата. До сега съмъ влачилъ само единъ хомотъ: тоя на Каравеловъ. За полза на народа.

Троянчето. А, бе, то като изтървешъ питомното, та върви после дири дивото . . . Касата на Минковъ ти бѣше въ ржцетѣ . . . Още ми сж предъ очитѣ ония наполеони, ония лири, ония флорини . . . Грѣятъ като слънце . . . И нощемъ ги сънувамъ! (Въздиша).

Ботевъ. Ти отъ лакомия си си изялъ късмета, момче! Ами не си ли сънувалъ, че оня день, като ти дадохъ да развалишъ петъ франка — още не си ми ги върналъ!

Троянчето. Азъ . . . таквозъ . . . азъ . . .

Ботевъ. Да, да . . . азъ . . . таквозъ . . . За наказаніе сега, докато ядемъ, ще обикаляшъ насколо на четири крака и ще мяукашъ като котка! (Общъ смѣхъ, глъчъ и веселие).

Ив. Дългиятъ. Хей! момчета! Я викнете нѣкоя хоровадна . . . Ха така! Силната! (Момчета скачатъ и заиграватъ, нѣкои хвърлятъ на земята ками, общо въодушевление. На прага застава Каравеловъ).

Каравеловъ. На какво сте обърнали печатницата? Това ли е работата ви? (Всички се сепватъ, замръзватъ на мѣстата си).

Ботевъ. Вестникътъ излѣзе вече отъ печатъ, бай Любене. Дори написахъ уводната и за следващия.

Каравеловъ. Ами знаешъ ли ти каква беля си направилъ съ аритметикитѣ? Съ ума ли си си билъ? Сега Дановъ ми пише, че трѣбва да се унищожи чѣлото издание. (Взема изподъ мишницата си една книжка, прелиства я, почва да чете). Я вижъ! Какво е това?

„Асѣнъ и Петъръ освободиха България отъ игото на гърцитѣ въ 1190 година. Следъ 216 години България падна въ властъта на турцитѣ. Колко години тя добрува подъ властъта на султана? Кажете до коя година!“

Абе човѣче Божий, това задача по аритметика ли е? Да ни пипнатъ, отидохме! Язкъ за толкова трудъ и материалъ! Слушай, слушай . . .

„Единъ селянинъ каралъ за проданъ въ града 16 кила жито, заспалъ на пжтя и черкезитѣ му откраднали 5 кила. Колко кила сж останали у селянина?“ Такова нѣщо пише ли се?

(Влиза Наталия Каравелова).

(мисли) Мисли си мисли сега и Каравеловъ и
не може да ѝ зафрочи . . .
Ботевъ. (зрително) Мисли! Дал се оченне . . .